

Integracja sensoryczna

Twórcą metody Integracji Sensorycznej jest dr A. Jean Ayres amerykańska psycholog, pedagog specjalny i terapeutka zajęciowa. Do Polski metoda SI trafiła w 1993 r.

Metoda opiera się na przekonaniu, że prawidłowy rozwój dziecka warunkują trzy podstawowe systemy zmysłowe: system dotykowy, czucia głębokiego (czucia własnego ciała) oraz układu przedsionkowego (zmysł równowagi). Proces integracji sensorycznej zaczyna się od pierwszych tygodni życia płodowego i najintensywniej przebiega do końca wieku przedszkolnego.

Integracja sensoryczna to proces, podczas którego układ nerwowy odbiera i organizuje wrażenia zmysłowe w ten sposób, by mogły być wykorzystane w celowym działaniu. U większości osób proces integracji sensorycznej, czyli dopływ i przetwarzanie bodźców z ciała i otoczenia, przebiega automatycznie, w wyniku czego wywoływane są odpowiednie reakcje. Zaburzenia przetwarzania sensorycznego powodują dysfunkcje w rozwoju motorycznym, najbardziej zaawansowaną formą poznawczym oraz w zachowaniu dziecka.

Terapia integracji sensorycznej dostarcza odpowiednie bodźce sensoryczne, przedsionkowe, proprioceptywne i dotykowe, co powoduje stymulację pracy centralnego układu nerwowego. Efektem poprawy funkcjonowania układu nerwowego są właściwe reakcje na bodźce.

Terapia SI przeznaczona jest dla dzieci i młodzieży z różnego rodzaju problemami ukazującymi się w funkcjonowaniu w życiu codziennym, zarówno niemowlęcym, przedszkolnym jak i szkolnym np:

- opóźniony rozwój motoryki dużej i małej
- zaburzenia równowagi;
- nadruchliwość lub nadmierne spowolnienie dziecka;
- opóźniony rozwój mowy;
- trudności w uczeniu się, pisaniu, czytaniu, liczeniu itd.;
- nieprawidłowo reagują na bodźce dotykowe, słuchowe, wzrokowe lub węchowe;
- trudności z koncentracją uwagi;

- autostymulacja dziecka w zakresie pobudzania czynności układu przedsionkowego (częste bujanie się zarówno w ruchu rotacyjny lub liniowym) i proprioceptywnego (poszukiwanie ciągłego kontaktu fizycznego – np. odbijanie się od ścian, podskakiwania, zeskakiwania z dużych wysokości charakteryzujących się nieprawidłowymi reakcjami na ból);
- opóźniony rozwój psychomotoryczny;
- problemy emocjonalne;
- zaburzenia zachowania (agresja, nieśmiałość);
- nadpobudliwość psychoruchowa (ADHD);
- zaburzenia koncentracji uwagi (ADD);

Terapia integracji sensorycznej z powodzeniem stosowana jest także u dzieci:

- z mózgowym porażeniem dziecięcym (MPD);
- niedowidzących;
- niedosłyszących;
- z alkoholowym zespołem płodowym (FAS);
- z autyzmem, zesp. Aspergera;
- cierpiących na schorzenia o podłożu genetycznym (np. zespół Downa, Aspergera, Reta, Williamsa, Turnera, Kinefertera, zespołem Kruchego-X);
- z niepełnosprawnością intelektualną;
- z innymi sprzężonymi zaburzeniami.